

въ окърпеното палто като въ пашкулъ. Лицето му бѣше сухо, черно, съ рѣдка черна брада, очитѣ му, като у пияниците или у хора, които не сж си доспали, бѣха влажни и замъглени. Еню продължаваше да го гледа втрещено, непознатиятъ се усмихна повече.

— А бре Серафиме, ти ли си? — извика най-после Еню. — Ухъ, да те убий здраве, да те убий! Не мога да те позная бре...

— Азъ съмъ, бай Еню, азъ. Натураленъ като живъ... тѣй да се каже...

— Азъ пъкъ рекохъ, че е таласъмъ. Помислихъ, че плашилото отъ Даскалъ Тодоровата бахча иде насамъ. Да те вземе мжтната, да те вземе. Мисля си: какъвъ ще е тозъ изпадналъ германецъ.

Серафимъ се засмѣ тихо, беззвучно, като поклащаше глава, а влажнитѣ му очи свѣтнаха повече. Безъ да бърза, той подпрѣ на пейката тоягата си, сне и човалчето, което носѣше на рамото си. Всѣка година, а понѣкога презъ година и презъ две, той се явяваше по тия мѣста по Гергьовъ-день или по Димитровъ-день, когато слугитѣ мѣнятъ господаритѣ си. Той бѣше отъ града, но търсѣше работа по селата. Можеше да работи само лека, мало важна работа: на нѣкоя мелница се приставяше да храни свинетѣ, да чисти обора на нѣкой ханъ, или пъкъ пасѣше единъ-два дребитъка.